

[Knud Lind]

trådte til, udtalte hr. Anker Jørgensen og hr. Heinesen, at socialdemokratiet ville optræde som et ansvarligt og loyalt oppositionsparti. Socialdemokratiet har desværre langtfra indfriet løfterne og forsøger her på en lidt kværlulantisk, surmulende måde at tilsidesætte demokratiet og flertallets vilje ved at fremsætte et lovforslag, der skal forkaste et netop vedtaget lovforslag, endnu før tryksværten er blevet tør, og endnu før man har set lovgivningen fungere i praksis.

I Aktuelt for i dag skriver man, at der er flertal for socialdemokratiets lovforslag nr. L 148, hvis de radikale går med. Socialdemokratiet går åbenbart ud fra det gamle ord-sprog om, at gammel kærlighed ruster ikke. Skal man imidlertid tro fru Lone Dybkjærs udtalelse i TV-Avisen i går aftes, vedstår det radikale venstre ansvaret for regeringens besparelsesforslag, der går ud på, at alle lønmodtagere selv skal betale for den første sygedag.

Denne udtalelse faldt i går aftes, men nu kan natten selvfølgelig være lang for et radikalt folketingsmedlem, og derfor vil det være rart at få konstateret, om det radikale venstre stadig står ved sit ord.

De radikale er usikre, skriver Aktuelt i dag. Det er fremskridtspartiet ikke. Vi står ved det ord, vi har givet tidligere.

LO har tordnet imod, at lønmodtagerne selv skal betale for den første karensdag. Paradoksalt nok kan man læse i aviserne i dag, at LO har købt Absalons Gård på Rådhuspladsen for 37 mill. kr., og underskuddet skal betales af LO-medlemmernes kontingent. På den ene side poster man 37 mill. kr. ud, og på den anden side klynker man over at skulle betale for den første sygedag, selv i en tid med 70 mia kr. i underskud på finansloven.

Lovgivningen vedørende karensdagen var en del af de samlede lovændringer vedrørende arbejdsmarkedet. Man indførte én karensdag for samtlige ansatte, såvel arbejdere som funktionærer. Loven havde på dette felt to hensigter; den ene var at indskrænke ikke strengt nødvendig forsømmelse, hvor vor tidligere ordfører, hr. Lawaetz, har henvist til f.eks., at sygeligheden rent statistisk var tre gange større på mandage og dobbelt så stor på fredage.

I vor arbejdsmarkedspolitik har vi i fremskridtspartiet ønsket indførelse af to karens-

dage, hvilket bl.a. ville medføre en besparelse for erhvervslivet. Vi stemte derfor for den nu indførte ene karensdag. Det skal imidlertid bemærkes, at der til gengæld for denne karensdag i den anden ende blev indført en fordyrelse for arbejdsgiverne, idet ansvarsperioden eller arbejdsgivernes betalingsperiode for sygdom blev udvidet fra 5 til 13 uger. Man regner med, at disse ændringer økonomisk nogenlunde vil ophæve hinanden.

Der har været en del debat om denne karensdag, og debatten er startet med, at visse firmaer har givet udtryk for, at de ikke vil overholde denne lovbestemmelse, og der findes ikke i loven midler til at tvinge dem. Det har ligeledes været fremført, at overordnede funktionærer i visse tilfælde ikke skulle have fradrag, under henvisning til, at den arbejdsbyrde, der var pålagt dem, ikke blev båret af andre, medens de var syge, så de blot skulle arbejde det mere ved tilbagekomsten til deres arbejdsplads.

En af de fremherskende økonomiske fordele var, at de i den offentlige sektor ca. 900.000 ansatte også selv skulle betale en karensdag, hvilket selvsagt ville medføre en virkelig stor besparelse på lønkontoen.

Det, socialdemokratiet nu foreslår i lovforslag nr. L 148, er stort set en tilbagevenden til den tidligere gældende lovgivning på dette område. Sagt på en anden måde: man vil lade den besparelse, der løseligt er udregnet til ca. 1 mia kr., bortfalde. Da denne lovgivning netop var led i regeringens spareforslag, som efter vor opfattelse skulle have været væsentlig hårdere, dersom det virkelig skulle hjælpe, er det naturligvis ulogisk at ophæve denne lovgivning.

Min taletid er udløbet og jeg skal derfor senere komme tilbage med nogle enkelte, helt specifikke spørgsmål bl.a. til socialministeren.

Grethe Lyngs (CD):

Da centrum-demokraterne medvirkede til gennemførelse af karensdagen, var det ud fra nødvendigheden af at spare på det sociale område. Der er her tale om den største besparelse, nemlig på 1,4 mia kr.

CD ønsker ikke at ændre på dette og kan ikke forestille sig, hvor pengene ellers skal hentes fra.